

Arrest

nr. 157 147 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u een soenitische moslim afkomstig uit Miryata. Eind 2009 reed u met twee vrienden terug vanuit Tripoli naar Miryata. Uw twee vrienden waren dronken. Tijdens een plaspauze in de Alawitische wijk Jabal Mohsen nam één van uw vrienden een kalasjnikov en begon hij zonder aanwijsbare reden te schieten op een willekeurig gebouw. U nam de kalasjnikov over en schoot eveneens op het gebouw. Na dit voorval keerde ieder van jullie huiswaarts. Een week na deze gebeurtenis werd u opgebeld door een u onbekende persoon die doodsb bedreigingen uitte omwille van de beschieting. U verbrak de oproep. Vijf dagen later werd u nog tweemaal opgebeld

door hetzelfde nummer. U nam de telefoon echter niet op. 's Nachts werd u nogmaals opgebeld door hetzelfde nummer. Onbewust nam u deze oproep wel aan. Opnieuw werd u met de dood bedreigd omwille van het schietincident. U reageerde door de man die u belde uit te schelden, verbrak het telefoongesprek en vernietigde uw sim-kaart. Hierna bleef u van tijd tot tijd bij vrienden logeren. U keerde wel telkens terug naar huis terug in Miryata waar u het grootste deel van de tijd verbleef. In 2010 probeerde u Libanon een eerst maal te verlaten. U ontving een visum in september 2010. Enkele dagen later wilde u vertrekken. Op 29 of 30 september 2010 reed u samen met twee vrienden naar de luchthaven in Beirut. Onderweg naar de luchthaven begon een auto achter jullie te claxonneren. Deze wagen botste herhaaldelijk tegen jullie aan en één van de inzittenden toonde zijn wapen. Op hetzelfde moment was er echter een jeep van het leger in de buurt. Toen uw belager dit zag reed hij weg van jullie. U keerde terug naar Miryata. U verkreeg opnieuw een visum in september 2011. In de nacht van 4 op 5 oktober 2011 reisde u op legale wijze per vliegtuig van Beirut naar België. Op 25 oktober 2011 vroeg u asiel aan in België. Op 1 december 2011 werd uw broer in Tripoli beschoten. Een familielid uit uw dorp werd na uw vertrek doodgeschoten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopies voor van volgende documenten: uw identiteitskaart, een uitnodiging en een medisch attest.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit om onderstaande redenen.

Los van een beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dient er allereerst te worden gewezen op de vaststelling dat uw voorgehouden problemen die u uit de doeken doet tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts kan er uit de verklaringen die u aflegt tijdens uw gehoor bij het CGVS evenmin worden geconcludeerd dat u geen beroep kon doen op bescherming om redenen die verband houden met deze criteria (CGVS, p. 18, 19, 21, 20, 21, 27, 30, 31, 32).

Er kan daarenboven geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Er worden immers opgemerkt dat u in de loop van uw asielaanvraag twee uiteenlopende versies van uw asielaanvraag opdist.

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u in oktober 2009 deelnam aan een vuurgevecht met enkele gewapende Alawieten. U voegde hier blijkbaar aan toe dat dit gevecht niet te maken had met politieke overtuigingen maar dat het gevecht onderdeel uitmaakte van etnisch (sektarisch) geweld. Als gevolg van deze gebeurtenis werd u volgens uw toenmalige verklaringen gevlucht (vragenlijst DVZ, p. 3, punt 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter iets heel anders. Nu stelt u immers dat u samen met twee dronken vrienden terugkeerde vanuit Tripoli en dat uw vriend in een dronken bui, tijdens een plaspauze, zonder aanwijsbare reden, op een willekeurig gebouw begon te schieten. U nam de kalasnikov van uw vriend over en schoot eveneens zonder aanwijsbare reden op het willekeurig gekozen gebouw. Als gevolg van deze gebeurtenis zou u gevlucht worden. U heeft geen weet van schade of slachtoffers. Over een gevecht met gewapende Alawieten rept u met geen woord (CGVS, p. 18, 19, 20, 21, 22).

Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS beweert dat deze voorgehouden gebeurtenis plaatsvond in Jabal Mohsen, een bekende Alawitische wijk in Tripoli, en dat u enkel daaruit afleidt dat u problemen kent met Alawieten, kan er niet anders dan worden geconcludeerd dat u twee totaal uiteenlopende asielaanvragen opdist waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag totaal wordt ondermijnd (CGVS, p. 33).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde dat de verklaringen die u aflegde bij de DVZ correct genoteerd werden (CGVS, p. 3).

Bijkomend moet er worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ eveneens verklaarde dat uw politieke affiliatie met de partij 'Tayyar al-Mustaqbal' (Future Movement) gelieerd was met uw vrees en dat u omwille van deze politieke affiliatie niet kon terugkeren naar Libanon (vragenlijst p. 3, punt 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u evenwel dat uw voorgehouden problemen niet het gevolg zijn van uw politieke affiliatie (CGVS, p. 15).

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag wordt vervolgens versterkt door volgende vaststellingen. Zo moet er worden vastgesteld dat hoewel uw voorgehouden problemen reeds zouden dateren van eind 2009, u nog tot 4 oktober 2011 in uw woonplaats Miryata verbleef (CGVS, p. 7). Dit feit ondermijnt op zich reeds de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Tijdens deze periode haalt u slechts één gebeurtenis aan die er op zou kunnen wijzen dat u gevlucht werd, met name het voorgehouden incident toen u in september 2010 een eerste maal Libanon trachtte te ontvluchten via de luchthaven in Beirut. Over deze gebeurtenis legt u evenwel afwijkende verklaringen af tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk dat u op weg naar de luchthaven werd tegengehouden door gewapende mensen en dat u door hen werd geslagen (CGVS, p. 6). Later tijdens

datzelfde gehoor verklaart u evenwel dat een wagen tegen uw auto begon te botsen en dat één inzittende van deze wagen zijn wapen op u richtte. U rept plots met geen woord meer over gewapende mannen die u op weg naar de luchthaven tegenhielden en sloegen (CGVS, p. 18, 24, 25). Dient nog te worden opgemerkt dat u ondanks het feit dat u blijkbaar door iemand gewaarschuwd werd om Libanon niet via de luchthaven te verlaten en het voorgehouden incident van september 2010, in oktober 2011 vreemd genoeg opnieuw op dezelfde manier Libanon, ditmaal probleemloos, verlaat (CGVS, p. 6, 32, 33). Deze vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u eveneens afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden dreig telefoons die u ontving. Zo verklaart u aanvankelijk dat de onbekende man zei: "wij kennen uw adres, wij weten waar u woont, wij komen voor u" (CGVS, p. 7, 19). Nadat tijdens het gehoor bleek dat u nog een hele periode in uw woonplaats verbleef zonder dat er klaarblijkelijk iets gebeurd was dat er op kon wijzen dat u geviseerd werd, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat de man het volgende zei: "ik weet waar je vandaan komt maar ik ken je adres niet" (CGVS, p. 25). Los van het hoogst onlogische karakter van deze uitspraak van een persoon die u naar het leven zou staan, ondermijnen deze afwijkende verklaringen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen stelt u dat de man uw adres niet kende want anders zou er zeker iets gebeurd zijn (CGVS, p.32). Dit is echter geen verklaring voor de vastgestelde discrepantie.

Verder moet er worden vastgesteld dat uw twee vrienden die ook betrokken waren bij het voorgehouden schietincident in tegenstelling tot u klaarblijkelijk geen enkel probleem hebben gekend. Een hoogst opmerkelijke vaststelling die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder versterkt en waarvoor u zelf overigens geen enkel verklaring kunt bieden (CGVS, p. 27, 28).

U verklaart verder dat uw broer werd beschoten omwille van uw problemen. U stelt dat hij werd beschoten omdat hij uw broer is en omdat hij op u lijkt. Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat uw familieleden behalve dit voorgehouden incident nooit meer iets hebben meegemaakt dat er op zou kunnen wijzen dat ze geviseerd worden omwille van uw persoon. Vervolgens kan er uit uw verklaringen worden afgeleid dat uw broer niet werd beschoten omdat hij op u leek. De beweerde schutter zou namelijk eerst de naam van uw broer hebben vernoemd zodat kan worden aangenomen dat hij wist dat het hier niet uw persoon betrof (CGVS, p. 29, 30). Indien deze gebeurtenis al waarachtig zou zijn kan ze aldus allerm minst beschouwd worden als een aanwijzing dat u persoonlijk geviseerd werd met het oog op vervolging. Dient nog te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten waar uw broer werd neergeschoten. U weet enkel waar het zeker niet gebeurd zou zijn (CGVS, p. 29). Bovendien verklaart u aanvankelijk dat uw broer op 1 december 2011 werd beschoten (CGVS, p. 3). Later beweert u evenwel dat uw broer op 27 november 2011 werd beschoten (CGVS, p. 28). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U vermeldt verder nog een moord op een ver familielid dat ook afkomstig was uit uw dorp. U stelt dat deze voorgehouden gebeurtenis mogelijk gelieerd is met uw problemen. Er moet echter worden vastgesteld dat u niet blijkt te weten waarom of door wie deze man werd doodgeschoten, waardoor deze voorgehouden gebeurtenis allerm minst kan worden beschouwd als een aanwijzing dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p.23, 31).

U stelt verder nog dat u bij een eventuele terugkeer een vrees dient te koesteren omdat uw broer een salafist zou zijn en u ook sympathie zou hebben voor salafisten. U verklaart immers dat de aansluiting van uw broer bij de salafisten een gevaar is voor de ganse familie. U bent er zeker van dat u bij terugkeer zou worden ondervraagd over uw broer. Deze vrees blijkt echter louter hypothetisch te zijn en kunt u op geen enkele manier concreet maken. Over uw eigen sympathie voor de salafisten geeft u zelf aan dat dit geen risico voor u inhoudt in geval van terugkeer (CGVS, p. 15, 16, 17).

Tot slot dient er nog te worden gewezen op het feit dat u geen enkel afdoend bewijs van uw identiteit kunt voorleggen. U legt immers louter een zeer onduidelijke kopie voor van een identiteitskaart.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder werd aangehaald kan de wazige kopie van de identiteitskaart die u voorlegt niet worden beschouwd als een bewijs van uw identiteit of herkomst. De uitnodiging voor de uitvaartceremonie betreft het hierboven reeds aangehaalde incident waarbij een familielid uit uw dorp om het leven kwam en heeft geen betrekking op uw persoon. Het medisch rapport heeft betrekking op iemand die vermoedelijk uw broer betreft, maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin, de redenen waarom of de manier waarop uw broer een kogel in zijn schouder kreeg. Laat staan dat het enige aanwijzing bevat waaruit kan worden geconcludeerd dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 3 EVRM; samengenomen met de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit om onderstaande redenen.*

Los van een beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dient er allereerst te worden gewezen op de vaststelling dat uw voorgehouden problemen die u uit de doeken doet tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts kan er uit de verklaringen die u aflegt tijdens uw

gehoor bij het CGVS evenmin worden geconcludeerd dat u geen beroep kon doen op bescherming om redenen die verband houden met deze criteria (CGVS, p. 18, 19, 21, 20, 21, 27, 30, 31, 32).

Er kan daarenboven geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Er worden immers opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure twee uiteenlopende versies van uw asielrelaas opdist.

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u in oktober 2009 deelnam aan een vuurgevecht met enkele gewapende Alawieten. U voegde hier blijkbaar aan toe dat dit gevecht niet te maken had met politieke overtuigingen maar dat het gevecht onderdeel uitmaakte van etnisch (sektarisch) geweld. Als gevolg van deze gebeurtenis werd u volgens uw toenmalige verklaringen gevisieerd (vragenlijst DVZ, p. 3, punt 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter iets heel anders. Nu stelt u immers dat u samen met twee dronken vrienden terugkeerde vanuit Tripoli en dat uw vriend in een dronken bui, tijdens een plaspaauze, zonder aanwijsbare reden, op een willekeurig gebouw begon te schieten. U nam de kalasnikov van uw vriend over en schoot eveneens zonder aanwijsbare reden op het willekeurig gekozen gebouw. Als gevolg van deze gebeurtenis zou u gevisieerd worden. U heeft geen weet van schade of slachtoffers. Over een gevecht met gewapende Alawieten rept u met geen woord (CGVS, p. 18, 19, 20, 21, 22).

Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS beweert dat deze voorgehouden gebeurtenis plaatsvond in Jabal Mohsen, een bekende Alawitische wijk in Tripoli, en dat u enkel daaruit afleidt dat u problemen kent met Alawieten, kan er niet anders dan worden geconcludeerd dat u twee totaal uiteenlopende asielrelazen opdist waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal wordt ondermijnd (CGVS, p. 33).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde dat de verklaringen die u aflegde bij de DVZ correct genoteerd werden (CGVS, p. 3)

Bijkomend moet er worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ eveneens verklaarde dat uw politieke affiliatie met de partij 'Tayyar al-Mustaqbal' (Future Movement) gelieerd was met uw vrees en dat u omwille van deze politieke affiliatie niet kon terugkeren naar Libanon (vragenlijst p. 3, punt 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u evenwel dat uw voorgehouden problemen niet het gevolg zijn van uw politieke affiliatie (CGVS, p. 15).

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt vervolgens versterkt door volgende vaststellingen. Zo moet er worden vastgesteld dat hoewel uw voorgehouden problemen reeds zouden dateren van eind 2009, u nog tot 4 oktober 2011 in uw woonplaats Miryata verbleef (CGVS, p. 7). Dit feit ondermijnt op zich reeds de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Tijdens deze periode haalt u slechts één gebeurtenis aan die er op zou kunnen wijzen dat u gevisieerd werd, met name het voorgehouden incident toen u in september 2010 een eerste maal Libanon trachtte te ontvluchten via de luchthaven in Beirut. Over deze gebeurtenis legt u evenwel afwijkende verklaringen af tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk dat u op weg naar de luchthaven werd tegengehouden door gewapende mensen en dat u door hen werd geslagen (CGVS, p. 6). Later tijdens datzelfde gehoor verklaart u evenwel dat een wagen tegen uw auto begon te botsen en dat één inzittende van deze wagen zijn wapen op u richtte. U rept plots met geen woord meer over gewapende mannen die u op weg naar de luchthaven tegenhielden en sloegen (CGVS, p. 18, 24, 25). Dient nog te worden opgemerkt dat u ondanks het feit dat u blijkbaar door iemand gewaarschuwd werd om Libanon niet via de luchthaven te verlaten en het voorgehouden incident van september 2010, in oktober 2011 vreemd genoeg opnieuw op dezelfde manier Libanon, ditmaal probleemloos, verlaat (CGVS, p. 6, 32, 33). Deze vaststellingen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u eveneens afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden dreigtelefoons die u ontving. Zo verklaart u aanvankelijk dat de onbekende man zei: "wij kennen uw adres, wij weten waar u woont, wij komen voor u" (CGVS, p. 7, 19). Nadat tijdens het gehoor bleek dat u nog een hele periode in uw woonplaats verbleef zonder dat er klaarblijkelijk iets gebeurd was dat er op kon wijzen dat u gevisieerd werd, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat de man het volgende zei: "ik weet waar je vandaan komt maar ik ken je adres niet" (CGVS, p. 25). Los van het hoogst onlogische karakter van deze uitspraak van een persoon die u naar het leven zou staan, ondermijnen deze afwijkende verklaringen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen stelt u dat de man uw adres niet kende want anders zou er zeker iets gebeurd zijn (CGVS, p. 32). Dit is echter geen verklaring voor de vastgestelde discrepantie.

Verder moet er worden vastgesteld dat uw twee vrienden die ook betrokken waren bij het voorgehouden schietincident in tegenstelling tot u klaarblijkelijk geen enkel probleem hebben gekend. Een hoogst opmerkelijke vaststelling die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder versterkt en waarvoor u zelf overigens geen enkel verklaring kunt bieden (CGVS, p. 27, 28).

U verklaart verder dat uw broer werd beschoten omwille van uw problemen. U stelt dat hij werd beschoten omdat hij uw broer is en omdat hij op u lijkt. Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat

uw familieleden behalve dit voorgehouden incident nooit meer iets hebben meegemaakt dat er op zou kunnen wijzen dat ze gevisieerd worden omwille van uw persoon. Vervolgens kan er uit uw verklaringen worden afgeleid dat uw broer niet werd beschoten omdat hij op u leek. De beweerde schutter zou namelijk eerst de naam van uw broer hebben vernoemd zodat kan worden aangenomen dat hij wist dat het hier niet uw persoon betrof (CGVS, p. 29, 30). Indien deze gebeurtenis al waarachtig zou zijn kan ze aldus allerminst beschouwd worden als een aanwijzing dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. Dient nog te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten waar uw broer werd neergeschoten. U weet enkel waar het zeker niet gebeurd zou zijn (CGVS, p. 29). Bovendien verklaart u aanvankelijk dat uw broer op 1 december 2011 werd beschoten (CGVS, p. 3). Later beweert u evenwel dat uw broer op 27 november 2011 werd beschoten (CGVS, p. 28). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U vermeldt verder nog een moord op een ver familielid dat ook afkomstig was uit uw dorp. U stelt dat deze voorgehouden gebeurtenis mogelijk gelieerd is met uw problemen. Er moet echter worden vastgesteld dat u niet blijkt te weten waarom of door wie deze man werd doodgeschoten, waardoor deze voorgehouden gebeurtenis allerminst kan worden beschouwd als een aanwijzing dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p.23, 31).

U stelt verder nog dat u bij een eventuele terugkeer een vrees dient te koesteren omdat uw broer een salafist zou zijn en u ook sympathie zou hebben voor salafisten. U verklaart immers dat de aansluiting van uw broer bij de salafisten een gevaar is voor de ganse familie. U bent er zeker van dat u bij terugkeer zou worden ondervraagd over uw broer. Deze vrees blijkt echter louter hypothetisch te zijn en kunt u op geen enkele manier concreet maken. Over uw eigen sympathie voor de salafisten geeft u zelf aan dat dit geen risico voor u inhoudt in geval van terugkeer (CGVS, p. 15, 16, 17).

(...)

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus."

Voormelde motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen slechts herhaalt, doch hiermee geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente vaststellingen. De algemene beweringen dat er geen sprake was van een gevecht en dat hij niet echt dronken was, kan evenmin volstaan ter verschoning van de afgelegde verklaringen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat hij in oktober 2009 deelnam aan een vuurgevecht met enkele gewapende Alawieten en voegde hier aan toe dat dit gevecht niet te maken had met politieke overtuigingen maar dat het gevecht onderdeel uitmaakte van etnisch (sektarisch) geweld. Als gevolg van deze gebeurtenis werd verzoeker volgens zijn toenmalige verklaringen gevisieerd (stuk 14, vragenlijst, punt 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker echter iets anders. Nu stelt verzoeker immers dat hij samen met twee dronken vrienden terugkeerde vanuit Tripoli en dat zijn vriend in een dronken bui, tijdens een plaspauze, zonder aanwijsbare reden, op een willekeurig gebouw begon te schieten waardoor hij zou gevisieerd worden. Verzoeker heeft geen weet van schade of slachtoffers en over een gevecht met gewapende Alawieten rept hij met geen woord (stuk 6, gehoorverslag, p. 18-22).

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Gelet op bovenstaande tegenstrijdige verklaringen blijkt dan ook dat verzoeker niet geheel de waarheid vertelde in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt echter zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het afleggen van zijn verklaringen. Met de stelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles durfde te vertellen en vreesde aanzien te worden als een terrorist en hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen zijn fout heeft rechtgezet, verschoont hij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vrees te zullen worden aanzien als een terrorist houdt overigens geen steek, aangezien hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verhaal wel uit te doeken doet. Indien verzoeker werkelijk vreesde te zullen worden aanzien als een terrorist is het niet aannemelijk dat hij zijn werkelijke verhaal op basis waarvan hij dit vreesde zonder meer uit te doeken doet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Met de argumentatie dat zijn wagen die bestuurd werd door een vriend achternagezeten werd door een andere auto met gewapende mannen, dat de persoon die hem aan de telefoon bedreigde de regio kende waar hij woonde, maar niet het exacte adres waardoor hem nog niets overkwam, dat hij over zijn vrienden geen problemen heeft gehoord en dat zijn broer in zijn afwezigheid de gevolgen moest dragen van zijn daden, dat de verantwoordelijke wist dat ze familie waren, dat hij het nieuws vernam via Facebook dagen later en dat de correcte datum vermeldt staat op het neergelegde medische document, beperkt verzoeker zich tot het poneren van algemene en *post factum* beweringen die op zich geen afbreuk kunnen doen aan de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker verwijst naar zijn broer die een salafist is en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar eventuele risico's voor familieleden van salafisten, brengt hij nog steeds geen concreet element naar voren waaruit blijkt dat hij desbetreffend problemen zou kennen. Derhalve blijkt verzoekers vermeende vrees nog steeds hypothetisch te zijn. De loutere algemene verwijzing naar het hebben van een bepaalde vrees volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij geen concrete elementen ter zake kan geven en zich telkenmale beperkt tot veronderstellingen en algemene beweringen, niettegenstaande hem werd gevraagd concreter te zijn (stuk 6, gehoorverslag, p.16, 17).

Wat betreft de schriftelijke getuigenis van de burgemeester, die gevoegd werd aan de aanvullende nota van verzoeker, moet worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" d.d. 7 november 2014, aanwezig in het administratief dossier; zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" d.d. 11 mei 2015, gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beirut. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014

gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beirut. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt evenmin uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift en aan de aanvullende nota gevoegde informatie, zijnde reisadviezen, rapporten en persberichten. Uit deze informatie blijkt niet dat er actueel in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch ligt in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke

instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit de reisadviezen kan bovendien evenmin blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM en hiertoe verwijst naar arresten van het EHRM wenst de Raad er op te wijzen dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke. Voorts toont hij niet aan dat zijn situatie analoog is aan de situatie zoals uiteengezet in de aangehaalde arresten van het EHRM.

In zoverre verzoeker het nog heeft over de veiligheidssituatie in Irak en een vestigingsalternatief, moet worden opgemerkt dat dit gelet op de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing geheel niet relevant is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier te vernietigen en terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek.

Waar verzoeker vervolgens onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen minutieus onderzoek heeft gedaan, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF